

Jednou odpoledne hrál Garfield s Odiem hru „Rozmačkej si svého psa“, když u nich zastavila dodávka a z ní vyskočil divný chlapík.

„Podívejme, to je ale krásný pejsek a kočička!“ rozplýval se muž a hladil Garfielda a Odieho po hlavách. „Nechtěli byste se mnou jít na procházku do parku?“

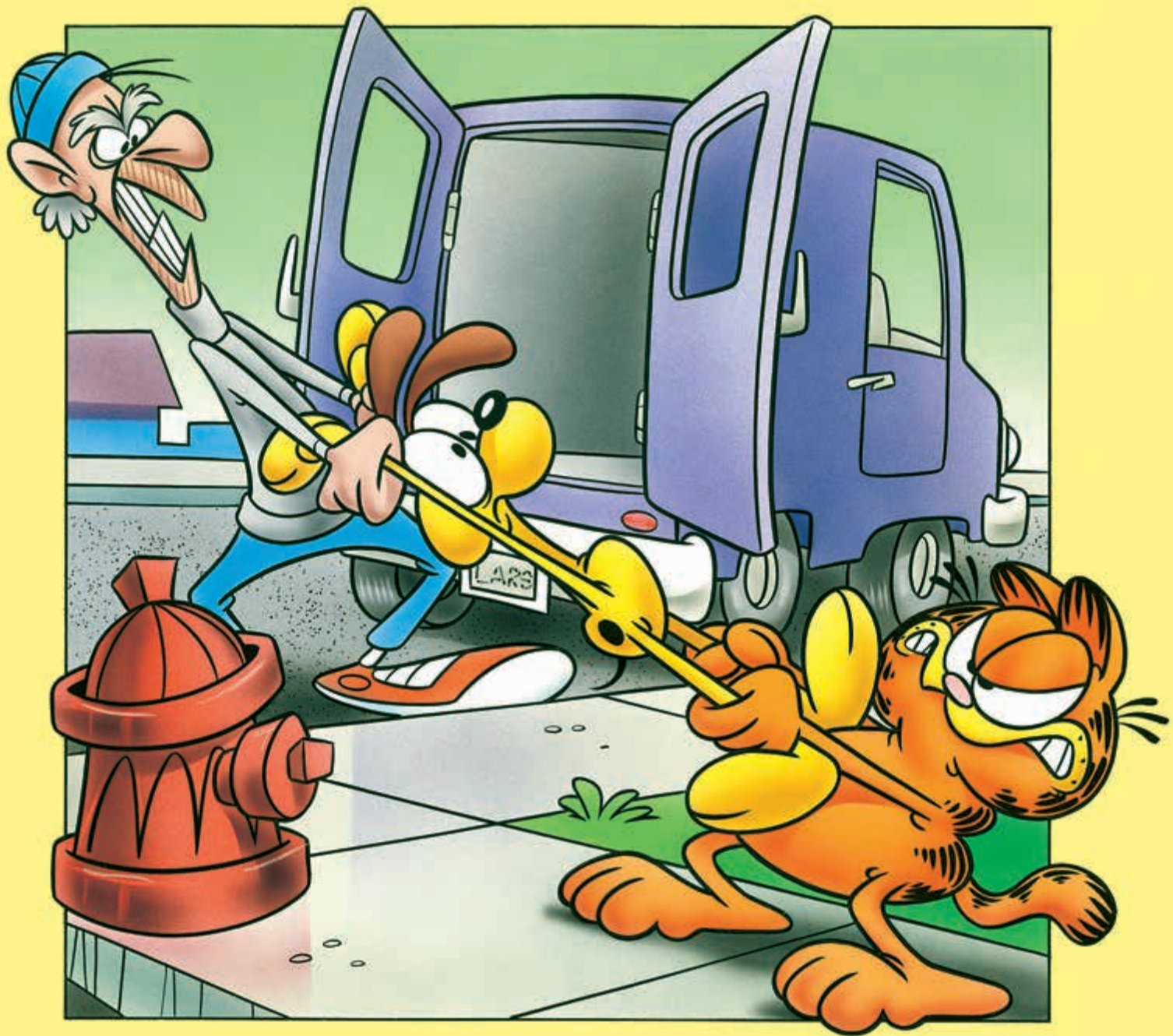
„S cizími lidmi nesmíme nikam chodit,“ odsekl mu Garfield.

„Ale já pro vás něco mám,“ nenechal se chlápek odbýt a nastavil dlaň, která byla plná zvířecích pochoutek.

„Nemám hlad,“ opáčil Garfield ostře. Hned vzápětí se však sám sebe zeptal: „Opravdu jsem něco takového vyslovil nahlas?“

Avšak Odie se nenechal dvakrát přemlouvat a zvědavě popošel dopředu, aby si pamlsky očichal. V ten moment po něm cizinec chňapnul.

„Hej, hned toho psa pust’!“ vykřikl Garfield a pohotově popadl Odieho za ocas. Muž ale ubohým pejskem škubnul tak prudce, že Garfield ztratil rovnováhu a převalil se na zem. Chlapík toho okamžitě využil, nacpal Odieho do dodávky a rychle ujížděl pryč.

„Pomoc! Únosce psů! Únosce psů!“ ječel Garfield, jako by ho na nože brali. Pronásledoval dodávku, dokud mu stačily síly, ovšem vzhledem k tomu, že Garfield je kocour poměrně otlý, je jasné, že moc velkou vzdálenost neuběhl.

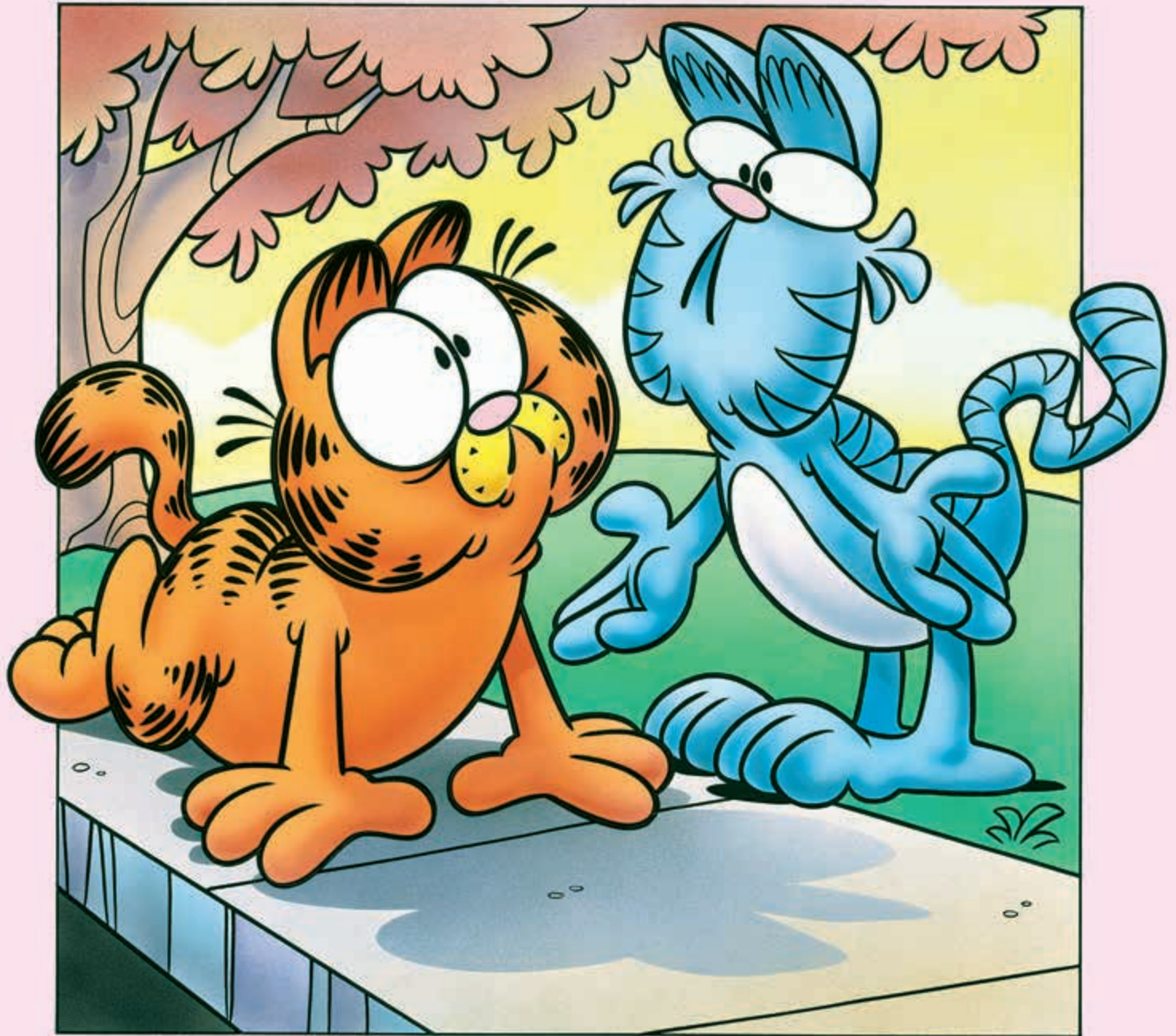
Velmi záhy se proto bezmocně zhroutil na chodník. Zatímco popadal dech, přišoural se k němu Zeke, kocour ze sousedství. Garfield mu vysvětlil, co se přihodilo.

„To je zlé,“ usoudil Zeke. „To vypadá na Petmana.“

„Petmana?“ divil se Garfield. „Kdo to je?“

„Nejznámější únosce zvířat,“ vysvětloval Zeke a bylo vidět, že se chvěje. „Krade všechny domácí mazlíčky. Jakmile mu padneš do spárů, můžeš si být jistý, že svého páníčka už nikdy neuvidíš. Říká se, že má doupě někde poblíž doků. Všechny chytré kočky se drží od těch končin dál.“

„Dík za radu,“ opáčil Garfield suše. „Ale tahleta chytrá kočka teď rozhodně půjde zachránit našeho pitomého psa.“

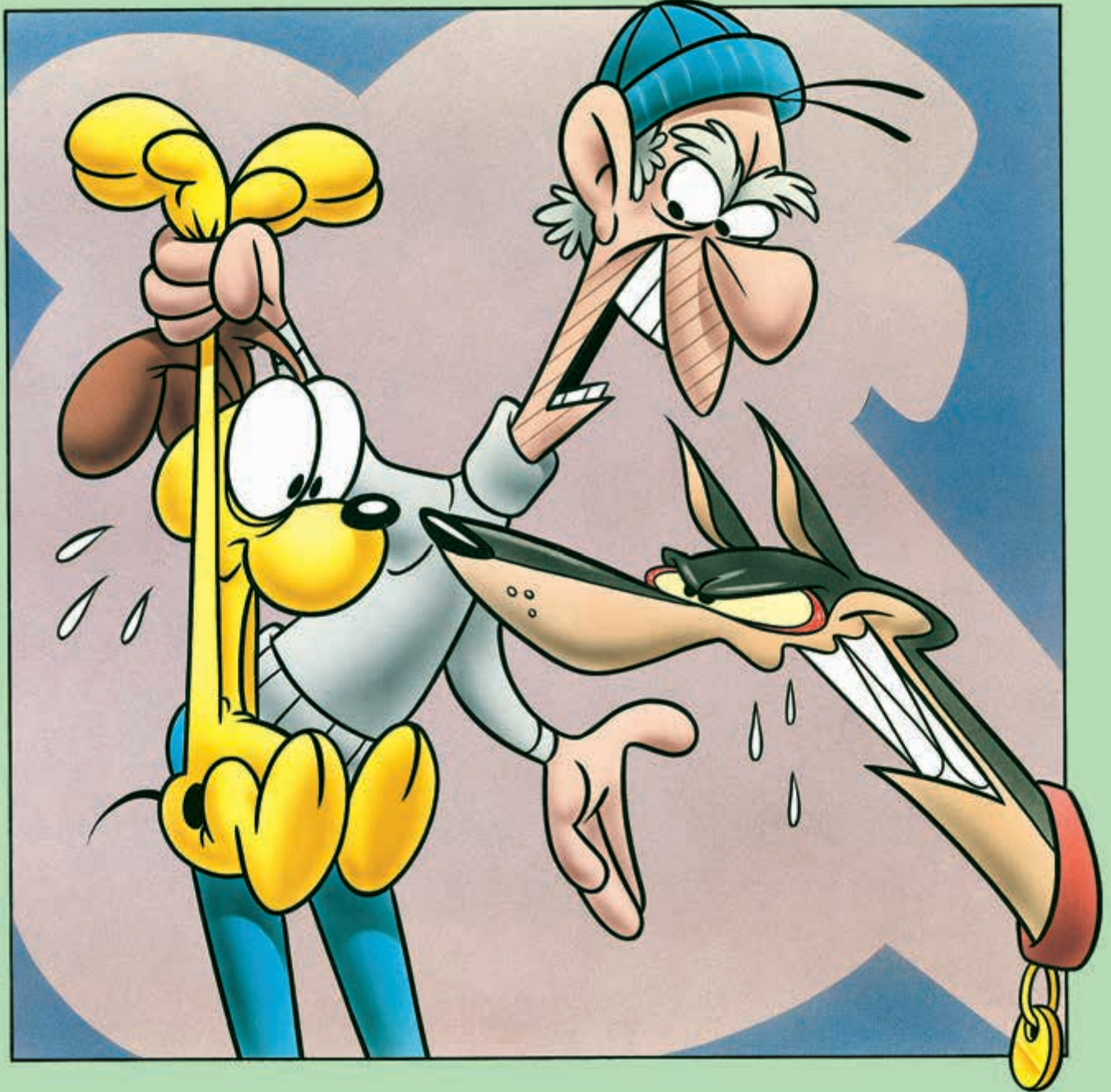
Čtvrť kolem doků sestávala z ponurých starých skladišť propojených změtí strašidelných tmavých uliček. Tato část města naháněla husí kůži, takže i krysy se bály v noci vystrčit nos.

Zabedněná okna jednoho z takových skladišť záměrně budila dojem opuštěnosti, v jeho útrokách se však ukrývaly řady klecí, v nichž se choulila smutná vyděšená zvířata.

Právě sem zamířila Petmanova dodávka. Uvnitř přivítal zloducha zlověstně vyhlížející dobrman. Petman vyvlekl z auta Odieho a zahlaholil: „Koukni na toho voříška, Pitchi. Takováhle tlama se může líbit jenom blechám! Budu rád, když za něj dostanu dva dolary.“ Strčil Odieho do klece a znovu se obrátil ke svému psovi: „No, kdybych ho nemohl prodat, ty si na něm určitě rád smlsneš, ne?“

A hlasitě se zasmál.

Pitch se na Odieho ušklíbl a olízl se svým mohutným jazykem.

Odie si položil hlavu na přední tlapy a slabě zakňučel.

„Polly chce krekr!“ zaskřehotal někdo najednou.

Odie zvedl hlavu a zjistil, že na něj mluví papoušek z vedlejší klece.

„Promiň, nevím, proč jsem to řekla,“ omlouval se papoušek.
„Ale nemůžu si pomoci. Někde něco zaslechnu a pak to musím pořád opakovat. Upřímně řečeno, já vlastně krekrů vůbec nejím. Ani se nejmenuju Polly. Moje skutečné jméno je Tia, ale stejně mi všichni říkají Polly. Vůbec nechápu proč.“

Odie přestal pofňukávat a maličko se usmál.

„Tak jak se ti líbí být zajatcem?“ vyzvídal papoušek.

Odie dlouze, teskně zavyl.

„Naprosto chápu, co chceš říct,“ kývla Tia.

